

Scénář k nahrávce ze dne 23.1.2026
Vladislav Pecháček (1959)

Vladislav Pecháček se narodil roku 1959 v Karlových Varech.

Jak se rozhodoval o tom, co bude v životě dělat.

V roce 1974 v 15 letech když se rozhodovalo co má, kdo co dělat po škole, tak já jsem toužil vyrábět kytary. Protože mě se líbilo jak starší kluci, když jim bylo 11, 12 tak jsme chodili na čundry né k rybníku spát a tak oni tam brnkali na kytary a mně se to strašně líbilo. Ale jediné místo kde se člověk mohl vystudovat, vyučit byly Luby v celé republice. To bylo rozdělené na houslaře, kytaraře a smyččáře tady byli tři obory, tři ročníky. A já jsem chtěl ty kytary a naštěstí mě na ty kytary dali, tím že mě to bavilo, tak mi to asi šlo, protože jsem byl vyhlášen jako nejlepší učeň.

Vzpírání-sporty, Pan Pecháček mluví o tom jak začal v patnácti letech vzpírat a vyhrávat zlaté medaile

A jsem jel na závody už jako za učiliště do Aše a tam jsem zase skákal do dálky, vrhal kouli a protože mi to šlo a přišel za mnou chlapík a říká člověče ty máš sílu jako hroch, z tebe by byl dobrý vzpěrač protože vzpěrači potřebují dynamickou sílu a tu ty máš, no jenomže ono mi to nějak šlo, a když mě to naučili, tak jsem pak začal jezdit na soutěže a najednou mě poslali na okresní přebor dorostenecký tam mi to šlo na krajský, který jsem vyhrál pak a právě na základě tohoto mě potom přeřadili z Chebu do střediska vrcholového sportu mládeže Sokolova to bylo vrcholové středisko pro vzpěrače, takže už jsem nejezdil do Chebu, ale tam.

Vojna a vzpírání - spojení povinnosti a koníčku. Pan Pecháček mluví o tom, jak byl na vojně, kde mohl pokračovat se vzpíráním ve sportovním armádním klubu a jak ho "nutili" brát steroidy.

Já jsem teda šel na vojnu do Kliterčů, protože jsem sportoval, tak já jsem narukoval jako normální voják, ale šel jsem do sportovního armádního klubu. No a na té vojně jsem závodil jakoby v juniorských kategoriích. Dokonce mám kuriozitu, což tady asi nikdo nemá a ani nemůže už mít, protože tím jak jsme byli Československo tak já jsem byl tenkrát na mistrovství České republiky z toho mám medaili a pak jsem byl na mistrovství Československé republiky a z toho mám medaili a když jsem byl na vojně tak jsem musel jet nejdříve na mistrovství Slovenské republiky z toho mám medaili takže já mám doma medaili z mistrovství Slovenska a mistrovství Čech a mistrovství Československa takhle se to vyvíjelo, potom to šlo dál vypadalo to, že by ty výsledky nějaké mohly být asi mi to nějak v těch juniorských kategoriích šlo, jenomže potom přišel bod zlomu a to byl ten, přišli za mnou a řekli mi: tak a teď ta míra talentu je vyčerpaná jo a teď už by ta tvoje výkonnost šla pomalu nahoru skočíš mezi muže tam je zase skok tak aby jsi to mohl to dělat tak by jsi musel dělat výkony a výkony neuděláš když nezačneš užívat anabolické steroidy, a já jsem řekl, že ne že to dělat nebudu a že se sportem radši skončím.

Pan Pecháček mluví o své kariéře kytaráře o nástupu do světoznámého podniku Cremona o práci v Německu a výrobě mistrovských kytar s panem Schneiderem

No a pak když jsem se vrátil z vojny, tak jsem sportu nechal a nastoupil jsem tady do tenkrát tady byl podnik Cremona, kde se vyráběly hudební nástroje to byl tenkrát obří podnik, ale

bylo tam takové oddělení, kde dělalo 5-6 lidí a tomu se říkalo koncertní kytary tady tomu velel pan Hugo Schneider, no a jeho syn Honza Schneider odešel dělat domů, no a mě si vybral, abych tam šel dělat místo něj. No tak já jsem nastoupil tam do oddělení koncertních kytar. No a potom odtamtud jsem šel dělat do Německa kytary tam jsem dělal baskytaru a ta byla speciálně pro Joea Cockera.